

Arrest

nr. 267 690 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 februari 2020 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat werd vastgesteld dat verzoeker reeds op 7 april 2020 een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 11 maart 2020 in het verwerpingsarrest nr. X.

1.2. Op 17 maart 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 27 april 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd op 28 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent in 1990 geboren in de stad X. U bracht uw hele leven door in het dorp Tal Mammo, met uitzondering van de perioden dat u in militaire dienst was. Op die momenten verbleef u op verschillende plaatsen in Damascus. In 2013 bent u gehuwd met M. A.-A. en samen hebben jullie vier kinderen.

In 2018 deserteerde u uit het leger en verliet u Syrië. U reisde, samen met uw gezin, via Turkije naar Griekenland. U kwam aan in Griekenland op 2 mei 2018, en u registreerde zich bij de autoriteiten op het eiland Chios. In het vluchtelingenkamp op Chios, werd u aangevallen door Algerijnen. Het vluchtelingenkamp was zeer onveilig.

Na minder dan een maand kon u met uw gezin naar de hoofdstad Athene reizen, gezien u een doorlaatbewijs verkreeg. Er werd echter geen opvang voorzien in Athene, en u en uw gezin leefden er in verschillende leegstaande gebouwen die soms door de autoriteiten werden ontruimd. U had er geen vaste job, maar deed soms kleine taken, zoals het wassen van autoruiten. Uw kinderen gingen niet naar school. Ook in de stad Athene was het zeer onveilig, en was er veel bendegeweld. Zowel gouvernementele als non-gouvernementele organisaties konden u niet helpen om uw leven op orde te brengen, en u verkreeg geen Griekse documenten.

U besliste om in oktober 2019 Griekenland te verlaten. U reisde via Albanië, Kosovo, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Nederland, naar België. Uw echtgenote en kinderen bleven achter in Athene. U diende op 20 februari 2020 een eerste verzoek in tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22 april 2020 ontvingen de Belgische autoriteiten een bevestiging van de Griekse autoriteiten dat u op 7 april 2020 als vluchteling erkend werd in Griekenland.

Op 12 november 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw verzoek 'niet-ontvankelijk' daar u reeds over internationale bescherming genoot in Griekenland. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw beroep werd op 11 maart 2021 door de RvV verworpen daar men van oordeel was dat het Commissariaat-generaal op goede gronden besloten had tot de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 17 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw initiële problemen nog steeds actueel zijn. Voorts verklaarde u dat de echtgenoot van uw nicht T., genaamd K. a. H., in Griekenland vermoord werd door een Iraakse bende. K. werd neergestoken toen hij trachtte uw echtgenote te beschermen tegen een poging tot verkrachting. Naar aanleiding van deze gebeurtenissen werden drie Irakezen aangehouden door de Griekse autoriteiten. Eén Iraakees zou de feiten bekend hebben waarna de overige twee verdachten konden vrijkomen. Vervolgens ontvingen u en uw nicht T. dreigementen van de betrokken bendeleden. Men wou dat jullie de klacht tegen de aangehouden Irakezen introkken anders zouden jullie beiden vermoord worden.

Uw nicht heeft ondertussen Griekenland verlaten en is naar Duitsland getrokken. Uw echtgenote en kinderen verblijven tot op heden in Griekenland.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: de overlijdensakte van K. (origineel), psychologisch attest dd. 28.01.2021 (kopie), foto's van K. – 2 stuks (prints), foto's van de ouders – 2 stuks (kopieën), de paspoorten van uw nicht T. en haar drie kinderen (kopieën), de vluchtgegevens van het vertrek T. uit Griekenland (print) alsook bewijzen van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote en kinderen in Griekenland (kopieën).

U legde tevens nog een Messenger bericht (voorzien van vertaling) neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U legde weliswaar een psychologisch attest doch dit volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van bijzondere procedurele noden (zie infra). Dient hij bovendien te worden opgemerkt dat u ook zelf, wanneer u bij de DVZ werd gevraagd naar eventuele elementen of omstandigheden die het standaardprocedureverloop kunnen beïnvloeden, aangaf dat er geen zulke elementen zijn (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' in uw administratief dossier).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek deels baseert op motieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek daar u reeds in een lidstaat van de Europese Unie, in casu Griekenland, internationale bescherming had verkregen. Bovendien was u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in Griekenland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of dat u er een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV en geniet bijgevolg kracht van gewijsde.

In het kader van onderhavig verzoek haalt u aan niet te kunnen terugkeren naar Griekenland daar u met dood bedreigd werd door de Iraakse bende die tevens verantwoordelijk is voor de dood van K. a. H., de echtgenoot van uw nicht T., omwille van de klacht die jullie tegen de bende zouden hebben ingediend in Griekenland. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Zo heeft u geen bewijs aangevoerd dat u, dan wel uw gezinsleden, een klacht zouden hebben ingediend bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de moord op K.a.H. Het mag verbazen dat u uw verklaringen hieromtrent niet met de nodige bewijsstukken kan staven. Voorts dient eveneens te worden opgemerkt dat u in het kader van uw beroepsprocedure ten aanzien van de RvV op géén enkel moment melding heeft gemaakt van de door u geschetste gebeurtenissen. Dit is niet ernstig daar uit de door u neergelegde stukken blijkt dat K.a.H., de echtgenoot van uw nicht, reeds op 31 oktober 2020 om het leven is gekomen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u pas op 23 november 2020 uw beroep heeft ingediend en dat de zitting bij RvV in het kader van dit beroep op 23 februari 2021 plaatsvond (zie administratief dossier). Hiermee rekening houdende is het, ingeval van een waarachtig relaas, volstrekt onaannemelijk dat u, noch uw raadsman, voor de RvV geen enkele melding maakte van de problemen die uw gezin in Griekenland zou ondervonden hebben met een Iraakse bende, de echtgenoot van uw nicht ten gevolge hiervan om het leven kwam en u sindsdien met de dood bedreigd zou worden. Waarom u van deze relevante feiten voordien geen enkele melding maakte en pas nu, in het kader van uw tweede verzoek, voor het eerst ten berde brengt, is ook geenszins duidelijk. Het mag duidelijk zijn dat dit de geloofwaardigheid,

minstens de ernst, van uw beweerde vrees en beweerde nood aan internationale bescherming, geenzins ten goede komt.

Wat betreft de door u neergelegde stukken, meer bepaald de overlijdensakte van K.a.H. alsook de foto's van K.a.H., dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal 'an sich' niet betwist dat K.a.H. door toedoen van derden in Griekenland om het leven is gekomen. Doch dient in dit verband te worden aangestipt dat u op géén enkele wijze heeft aangetoond dat u dan wel uw gezinsleden naar aanleiding van dit overlijden in Griekenland problemen ondervonden zou hebben. Evenmin heeft u enige link tussen u en het overlijden van K.a.H. aangetoond. Dient in dit verband immers te worden opgemerkt dat uit de door u voorgelegde akte en foto's geenzins opgemaakt kan worden welke gebeurtenis(-sen) aan basis van het overlijden van K.A.H. lagen. Zo kan op basis van de overlijdensakte enkel geconcludeerd worden dat K.a.H. op 31 oktober 2020 omstreeks 20u10 te Larisa (Griekenland) om het leven werd gebracht door een messteek in de bovenste borststreek waarbij het hart geraakt werd (zie stukken groene map). Uit deze akte, en op basis van de door u neergelegde foto's, is echter geenzins af te leiden wie precies verantwoordelijk was voor het toebrengen van deze dodelijke verwonding(-en) en onder welke omstandigheden dit gebeurde. Dat K.a.H. zijn overlijden enig verband houdt met een verijdelde poging tot verkrachting van uw echtgenote blijkt uit niets. Evenmin kan uit de stukken worden afgeleid wat er met de dader(-s) gebeurde en dat u vervolgens met de dood werd bedreigd (zie stukken groene map).

Wat betreft de door u voorgelegde foto's van de leden van de Iraakse bende – en volgens uw verklaringen tevens de vermeende moordenaars van K.a.H. – dient te worden opgemerkt dat uit deze stukken op geen enkele manier valt af te leiden wie deze personen zijn, laat staan dat het zou vaststaan dat het hier effectief om de daders van de moord op K. gaat en dat zij behoren tot een Iraakse bende die actief is in Griekenland. Evenmin kan op basis van deze foto's geconcludeerd worden dat u, dan wel uw gezinsleden, in Griekenland door deze personen bedreigd worden omwille van een klacht die u dan wel uw nicht T. er zou ingediend hebben naar aanleiding van het overlijden van K.a.H..

Wat betreft het door u neergelegde Messenger bericht waarin uw nicht T. met de dood bedreigd wordt dient te worden opgemerkt hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht daar dergelijke berichten perfect te ensceneren zijn.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De overige documenten die u voorlegde, en die hierboven nog niet besproken werden, kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. De tijdelijke verblijfsvergunningen van uw echtgenote en kinderen in Griekenland tonen enkel aan dat uw gezin een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat betreft de kopieën van de paspoorten van uw nicht T. en haar drie kinderen dient te worden opgemerkt dat uit deze stukken louter afgeleid kan worden dat uw nicht internationale bescherming heeft verworven in Griekenland, niets meer en niets minder. Uit deze stukken blijkt echter niet dat uw nicht en haar gezin zich actueel niet langer in Griekenland zouden bevinden. Dit valt evenmin af te leiden uit de vermeende vluchtgegevens van uw nicht. Het door u neergelegd stuk betreft immers louter een foto van het 'departure flights' bord op 24/12/2020. Dat uw nicht en haar gezin effectief de door u aangeduide vlucht hebben genomen is hiermee echter niet aangetoond. Wat betreft het psychologische attest uit België dient allereerst te worden opgemerkt dat het hier om één enkel document gaat waarin staat aangegeven dat u kampt met 'ernstige posttraumatische stress' en in het kader hiervan medicatie neemt en psychotherapie krijgt. Echter, op geen enkel manier wordt in het voorgelegde document verduidelijkt op welke (wetenschappelijke) manier tot deze specifieke diagnose kon worden besloten noch wordt aangegeven wat de specifieke symptomen zijn die u heeft. Evenmin wordt aangetoond waaruit de 'psychotherapeutische' opvolging precies bestaat en wat aan de basis ligt van de psychologische problemen waarmee u zou kampen. Het attest maakt enkel de opmerking dat het verband houdt met de 'verschillende trauma's die u in uw land van herkomst meemaakte', niets meer en niets minder. Het mag in deze dan ook wel verbazen dat uw psychologische problemen niet werden aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. Tot slot blijkt uit het attest ook dat dit u werd uitgereikt op uw uitdrukkelijke vraag. Wat er ook van zij, waarom u, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, omwille van de psychologische problemen geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland, toont u ook geenzins aan. Dat uw

psychologische toestand dermate zou zijn en u geen adequate behandeling zou kunnen krijgen in Griekenland, toont u aldus geenszins aan.

Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen en in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat, i.c. Griekenland, waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit, i.c. Syrië, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 4, 6, 18, 34 en 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt dat zijn actueel relaas moet worden onderzocht ook al werd zijn eerste asielrelaas ongeloofwaardig bevonden. De door hem voorgelegde stukken, waaruit zijn vrees voor terugkeer naar Griekenland blijkt, zouden nauwelijks onderzocht zijn door de commissaris-generaal.

Omdat hij de stukken niet in zijn bezit had, kon hij ze niet eerder overmaken. Hij legt uit dat hij een kopie van de stukken pas ontving de dag voor de zitting en dat de originele stukken pas later toekwamen.

De behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland houdt volgens hem een schending in van artikel 3 van het EVRM. Nergens zou bepaald worden dat één medisch attest niet voldoende zou zijn en evenmin zou het vereist zijn dat men daarin moet vermelden hoe men op wetenschappelijke manier tot de diagnose is gekomen en waaruit de psychotherapeutische behandeling bestaat. Indien dit medisch stuk niet voldoende was, diende de commissaris-generaal om verduidelijkingen te vragen. Verder verwijst hij naar het AIDA rapport van 29 maart 2019 waaruit blijkt dat de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd wordt door aanzienlijke tekorten aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Daarnaast verwijst verzoeker naar een artikel, te raadplegen op www.coe.int om de gebreken in de gezondheidszorg aan te stippen.

2.2. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal nam in het kader van zijn eerste verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat verzoeker al over internationale bescherming in Griekenland beschikt en geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Het beroep dat verzoeker tegen die beslissing indiende werd verworpen door de Raad op 11 maart 2021 bij arrest nr. 250 786.

Van zodra de Raad een arrest over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van het eerste arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De nieuwe elementen waarop verzoeker zich beroept ter ondersteuning van zijn volgend verzoek en waarvan hij beweert dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker meent dat zijn initiële problemen nog steeds actueel zijn. Voorts verklaart hij dat de echtgenoot van zijn nicht T., de heer K.a.H., in Griekenland werd neergestoken door een Iraakse bende toen hij trachtte verzoekers echtgenote te beschermen tegen een poging tot verkrachting. Naar aanleiding van deze gebeurtenissen zouden drie Irakezen zijn aangehouden door de Griekse autoriteiten. Eén Irakees zou de feiten bekend hebben waarna de overige twee verdachten konden vrijkomen. Vervolgens zouden verzoeker en zijn nicht T. dreigementen van de betrokken bendeleden ontvangen hebben. De bendeleden zouden gewild hebben dat de klacht tegen de aangehouden Irakezen werd ingetrokken, anders zouden ze vermoord worden. Verzoekers nicht zou ondertussen Griekenland hebben verlaten en naar Duitsland zijn getrokken. Verzoekers echtgenote en kinderen zouden tot op heden in Griekenland verblijven. Ter staving van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende stukken neer: de originele overlijdensakte van K., een psychologisch attest van 28 januari 2021, 2 geprinte foto's van K., 2 kopieën van foto's van de ouders, een kopie van de paspoorten van zijn nicht T. en haar drie kinderen, een afprint van de vluchtgegevens van het vertrek van zijn nicht T. uit Griekenland alsook kopieën van het verzoek om internationale bescherming van zijn echtgenote en kinderen in Griekenland. Tenslotte legt verzoeker nog een Messenger bericht voorzien van een vertaling neer.

De Raad stelt vast dat waar verzoeker verklaart dat zijn problemen zoals uiteengezet in het eerste verzoek nog actueel zijn, hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt nu deze al voorgelegd zijn in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en deze al beoordeeld werden door de Raad.

Voor zover verzoeker zich bij zijn volgend verzoek steunt op de doodsb bedreigingen van bendeleden n.a.v. de arrestatie van drie Irakezen door de Griekse autoriteiten voor de moord op de echtgenoot van zijn nicht, moet worden nagegaan in hoeverre deze elementen als nieuwe elementen te beschouwen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om van meet af aan de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat het een evidentie is dat bij de

beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken.

De Raad stelt vast dat de echtgenoot van verzoekers nicht, de heer A.h.K, reeds op 31 oktober 2020 om het leven is gekomen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1, "overlijdensakte"). Aangezien de beroepsprocedure inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming slechts op 11 maart 2021 met een verwerpingsarrest werd afgesloten nadat de terechtzitting werd gehouden op 23 februari 2021, kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze gegevens slechts in het kader van een volgend verzoek, ingediend op 17 maart 2021, voor het eerst kon aanbrengen. Het overlijdensattest werd opgesteld op 6 november 2020 en dateert aldus van voor de terechtzitting gehouden op 23 februari 2021. Het komt aan verzoeker toe concreet aannemelijk te maken waarom hij de overlijdensakte en de verklaringen omtrent de bedreigingen niet eerder kon toevoegen of uiteenzetten als een nieuw gegeven gedurende de beroepsprocedure voor de Raad tegen de weigeringsbeslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Waar hij dit tracht te verantwoorden stellende dat hij slechts een kopie van de stukken ontving de dag voor de zitting en de originele stukken later toekwamen, erkent hij dat hij reeds ter zitting in de mogelijkheid was om melding te maken van het overlijden van de echtgenoot van zijn nicht en de omstandigheden die daarmee verband houden uiteen te zetten. Dat verzoeker de stukken niet eerder in zijn bezit zou hebben gehad, wordt niet aannemelijk gemaakt en kan de Raad niet doen inzien waarom hij er geen melding van had kunnen maken te meer nu het dermate relevante feiten zouden zijn die volgens verzoeker wijzen op een gegronde vrees bij terugkeer naar Griekenland. De Raad acht het dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker de informatie betreffende het overlijden van de echtgenoot van zijn nicht en de bedreigingen die hij ontving niet eerder had kunnen aanbrengen, hetgeen afbreuk doet aan het nieuwe karakter ervan.

Bovendien, en in tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden, blijkt verder uit de bestreden beslissing dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de inhoud van de door verzoeker bijgebrachte stukken betreffende de moord op de echtgenoot van zijn nicht en de bedreigingen waarmee verzoeker zou zijn geconfronteerd. De commissaris-generaal zette, naast de terechte vermelding dat verzoeker die elementen eerder had kunnen aanbrengen, op afdoende wijze uiteen om welke reden deze niet worden aanvaard:

"Wat betreft de door u neergelegde stukken, meer bepaald de overlijdensakte van K.a.H. alsook de foto's van K.a.H., dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal 'an sich' niet betwist dat K.a.H. door toedoen van derden in Griekenland om het leven is gekomen. Doch dient in dit verband te worden aangestipt dat u op géén enkele wijze heeft aangetoond dat u dan wel uw gezinsleden naar aanleiding van dit overlijden in Griekenland problemen ondervonden zou hebben. Evenmin heeft u enige link tussen u en het overlijden van K.a.H. aangetoond. Dient in dit verband immers te worden opgemerkt dat uit de door u voorgelegde akte en foto's geenszins opgemaakt kan worden welke gebeurtenis(-sen) aan basis van het overlijden van K.a.H. lagen. Zo kan op basis van de overlijdensakte enkel geconcludeerd worden dat K.a.H. op 31 oktober 2020 omstreeks 20u10 te Larisa (Griekenland) om het leven werd gebracht door een messteek in de bovenste borststreek waarbij het hart geraakt werd (zie stukken groene map). Uit deze akte, en op basis van de door u neergelegde foto's, is echter geenszins af te leiden wie precies verantwoordelijk was voor het toebrengen van deze dodelijke verwonding(-en) en onder welke omstandigheden dit gebeurde. Dat K. zijn overlijden enig verband houdt met een verijdelde poging tot verkrachting van uw echtgenote blijkt uit niets. Evenmin kan uit de stukken worden afgeleid wat er met de dader(-s) gebeurde en dat u vervolgens met de dood werd bedreigd (zie stukken groene map).

Wat betreft de door u voorgelegde foto's van de leden van de Iraakse bende – en volgens uw verklaringen tevens de vermeende moordenaars van K.a.H. – dient te worden opgemerkt dat uit deze stukken op geen enkele manier valt af te leiden wie deze personen zijn, laat staan dat het zou vaststaan dat het hier effectief om de daders van de moord op K. gaat en dat zij behoren tot een Iraakse bende die actief is in Griekenland. Evenmin kan op basis van deze foto's geconcludeerd worden dat u, dan wel uw gezinsleden, in Griekenland door deze personen bedreigd worden omwille van een klacht die u dan wel uw nicht T. er zou ingediend hebben naar aanleiding van het overlijden van K.a.H..

Wat betreft het door u neergelegde Messenger bericht waarin uw nicht T. met de dood bedreigd wordt dient te worden opgemerkt hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht daar dergelijke berichten perfect te ensceneren zijn."

De overlijdensakte toont aan dat K.a.H. op 31 oktober 2020 om 20u10 te Larisa (Griekenland) om het leven werd gebracht door een dodelijk letsel door steek- en snijwonden in de boven borststreek met verwonding van het hart (moord) (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1, "overlijdensakte"). In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de overlijdensakte niets zegt over de specifieke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot dergelijke dodelijke verwondingen en over wie verantwoordelijk zou zijn voor de dood van de heer K.a.H.

De door verzoeker neergelegde foto's zeggen niets over de omstandigheden waarin de heer K.a.H. werd gedood, geven geen zekerheid over de identiteit van de daarop afgebeelde personen en zeggen tenslotte evenmin iets over het bestaan van een verband tussen de dood van de heer K.a.H. en de afgebeelde personen afgebeeld op de foto's.

De Raad stelt verder vast dat noch de overlijdensakte noch de foto's enige informatie geven over wat er met de eventuele dader(-s) zou zijn gebeurd en geen enkele informatie bevatten aangaande doodsbedreigingen die werden geuit ten aanzien van verzoeker.

Dat verzoeker tenslotte een Messenger bericht neerlegt, waarmee hij wenst aan te tonen dat zijn nicht T. met de dood bedreigd wordt, merkt de Raad vooreerst op dat de doodsbedreigingen niet gericht zijn tegen verzoeker, maar aan zijn nicht. Bovendien wijst de Raad erop dat de bewijswaarde van dergelijk bericht, net zoals de bewijswaarde van foto's, slechts gering is gelet op de mogelijke enscenering ervan, waardoor er *in casu* geen garantie wordt geboden over de authenticiteit van wat werd neergeschreven of werd afgebeeld.

Gelet op de geringe bewijswaarde ervan in samenhang met wat reeds *supra* werd uiteengezet, oordeelt de Raad dat de door verzoeker voorgelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat er geen nieuwe elementen worden aangevoerd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder wijst de Raad op de pertinente motieven van de commissaris-generaal inzake de overige door verzoeker voorgelegde documenten, met name, de tijdelijke verblijfsvergunningen van zijn echtgenote en kinderen in Griekenland, de kopieën van de paspoorten van zijn nicht en haar kinderen, de vluchtgegevens van zijn nicht. Die motieven luiden als volgt: *"De overige documenten die u voorlegde, en die hierboven nog niet besproken werden, kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. De tijdelijke verblijfsvergunningen van uw echtgenote en kinderen in Griekenland tonen enkel aan dat uw gezin een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Wat betreft de kopieën van de paspoorten van uw nicht T. en haar drie kinderen dient te worden opgemerkt dat uit deze stukken louter afgeleid kan worden dat uw nicht internationale bescherming heeft verworven in Griekenland, niets meer en niets minder. Uit deze stukken blijkt echter niet dat uw nicht en haar gezin zich actueel niet langer in Griekenland zouden bevinden. Dit valt evenmin af te leiden uit de vermeende vluchtgegevens van uw nicht. Het door u neergelegd stuk betreft immers louter een foto van het 'departure flights' bord op 24/12/2020. Dat uw nicht en haar gezin effectief de door u aangeduide vlucht hebben genomen is hiermee echter niet aangetoond."* Verzoeker doet geen enkele poging om voormelde motieven te weerleggen waardoor ze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker legde daarnaast nog een psychologisch attest van 28 januari 2021 voor, opgesteld door dr. S.A.H., psychiater (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4, psychologisch attest). De Raad leest dat verzoeker lijdt aan een ernstig post-traumatisch syndroom waarvoor hij medicamenteus wordt behandeld en psychotherapeutisch wordt opgevolgd. De commissaris-generaal oordeelde met betrekking tot het psychologisch attest wat volgt:

"Wat betreft het psychologische attest uit België dient allereerst te worden opgemerkt dat het hier om één enkel document gaat waarin staat aangegeven dat u kampt met 'ernstige posttraumatische stress' en in het kader hiervan medicatie neemt en psychotherapie krijgt. Echter, op geen enkel manier wordt in het voorgelegde document verduidelijkt op welke (wetenschappelijke) manier tot deze specifieke diagnose kon worden besloten noch wordt aangegeven wat de specifieke symptomen zijn die u heeft. Evenmin wordt aangetoond waaruit de 'psychotherapeutische' opvolging precies bestaat en wat aan de basis ligt van de psychologische problemen waarmee u zou kampen. Het attest maakt enkel de opmerking dat het verband houdt met de 'verschillende trauma's die u in uw land van herkomst

meemaakte', niets meer en niets minder. Het mag in deze dan ook wel verbazen dat uw psychologische problemen niet werden aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. Tot slot blijkt uit het attest ook dat dit u werd uitgereikt op uw uitdrukkelijke vraag. Wat er ook van zij, waarom u, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, omwille van de psychologische problemen geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland, toont u ook geenszins aan. Dat uw psychologische toestand dermate zou zijn en u geen adequate behandeling zou kunnen krijgen in Griekenland, toont u aldus geenszins aan."

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, ziet de Raad ook niet in waarom verzoeker voormeld attest, dat dateert van 28 januari 2021, niet heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste verzoek. Zoals *supra* reeds aangehaald werd de terechtzitting gehouden op 23 februari 2021 en was het psychologisch attest toen reeds opgesteld. Daarnaast acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek geen melding heeft gemaakt van zijn psychologische problemen en bovendien verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen (AD CGVS ontvangen op 10/12/2020, deel 7 DVZ, verklaring DVZ, vraag 28). Echter, rekening houdend met de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals *supra* aangehaald (HvJ 9 september 2021, C-18/20) volstaan voorgaande vaststellingen geenszins om te concluderen dat er geen nieuwe elementen zouden zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en dringt een inhoudelijk onderzoek van de nieuwe voorgelegde documenten zich op.

De Raad stelt vast dat de psychologische problemen in hoofde van verzoeker *an sich* niet betwist worden door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij met zijn psychologische problemen geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland.

Een medisch-psychologisch attest geeft weliswaar geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld, maar geeft wel een vaststelling van dat ziektebeeld weer, *in casu* een ernstig post traumatisch syndroom. Dat het attest van 28 januari 2021 werd opgesteld op vraag van verzoeker doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het verslag van de psycholoog een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent.

De Raad herinnert er aan dat in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna het arrest Ibrahim e.a.) het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat EU lidstaten bevoegd zijn om een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk te verklaren omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat reeds internationale bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het Hof heeft daarbij gesteld dat *"De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie."* Dit is gebaseerd op het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel volgens de welke een vermoeden bestaat dat alle EU lidstaten het Unierecht en de grondrechten respecteren.

De verzoeker kan het vermoeden dat zijn rechten worden gerespecteerd in de EU lidstaat waar hij reeds bescherming geniet (*in casu* Griekenland), weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van tekortkomingen die hetzij fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 90 e.v.).

Hoewel de situatie in Griekenland voor personen die er om internationale bescherming verzoeken alsook voor zij die deze er hebben verkregen niet rooskleurig is, en ofschoon algemene informatie omtrent de situatie aldaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, volstaat de loutere, algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de penibele situatie voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Een algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Het is op zich geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uit landeninformatie citeert die betrekking heeft op de situatie van statushouders in Griekenland waarin de hindernissen bij toegang tot de gezondheidszorg worden aangekaart. Zelfs aangenomen dat de rapporten waaruit verzoeker citeert op zich niet volstaan om vast te stellen dat elke statushouder in Griekenland het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest, kan niet worden ontkend dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid en allerhande belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot gezondheidszorg.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken), acht de Raad het, gelet op de moeilijke situatie voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoeker zoals blijkt uit het door hem neergelegde psychologisch attest waaruit blijkt dat hij medicamenteus wordt opgevolgd wegens een ernstig posttraumatisch syndroom, een verder en gedegen onderzoek van verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Waar de commissaris-generaal in de beslissing stelt dat niet blijkt dat verzoeker geen aanspraak zal kunnen maken op psychologische gezondheidszorg, wijst de Raad er op dat de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker blijkt uit het door hem voorgelegd medisch attest en dat in het licht van dit element door de commissaris-generaal onvoldoende is onderzocht of de bescherming die aan verzoeker is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om en omwille van de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker, zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of hij in een toestand van achterstelling kan terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Door onvoldoende rekening te houden met het medisch attest 28 januari 2021 is de commissaris-generaal tekortgeschoten in de zorgvuldigheidsplicht en is daardoor ten onrechte tot de conclusie gekomen dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 april 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO